

Titel: Anden Underafdeling.

Citation: "Anden Underafdeling.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e50545/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Evangsmulktstykket. Dette kan dog formentlig ikke anlages. Domme af et saadant Indhold ville sjalden forekomme, og forsaavidt dette dog undtagelsesvis kan blive Tilfaeldet (som Exempler kunne nævnes Domme, der gaa ud paa Ublevering af visse Breve og Papirer, Domme, som gaa ud paa, at Domsældte skal udblade en for Domhaveren ubehagelig Handling, hvis Foretagelse dog ikke paafører denne noget Pengetab), vil en saadan Doms Betydning formentlig vare tilstrækkelig sikret ved de øvrige i nærværende Underafdeling givne Regler. I nogle af de anførte Tilfælde er Dommen af et saadant Indhold, at den umiddelbart kan bringes i Udførelse af Fogden efter Reglerne i §§ 452—454; men hvis dette enten paa Grund af de faktisk Omstændigheder (at Fogden f. Ex. ikke kan finde de Breve eller Papirer, hvorefter der handles), eller efter Dommens Indhold er umuligt, vil Domhaveren have tilstrækkelig Beskyttelse i Reglerne i § 456, hvorefter han dels i Dørensstemmelse med det foransøgte kan faae Domsældte anset med Straf, dels, naar Straffedom er afsagt, kan faae det executive Politis Bistand til sin Rets Gjennemførelse. Lader Dommen sig hverken ved Fogdens eller Politis Hjælp iværksætte, maa man lade sig nøje med, at Lovgivningen ved Straffebestemmelser (jfr. navnlig Udskifts § 456) værner Domhaveren mod medvillig Overtrædelse af Dommen; herved ydes der ham ogsaa i det Børlige alt, hvad en berettiget Anvendelse af Evangsmulkt kunde føre til. Hvad særligt angaar Domme vedvørende familieretlige Forhold, maa det for det Første erindres, at der ved disse sjalden vil være Tale om at fastsætte Regler, der skal føres igennem ved en egentlig Execution. Men selv hvor dette er Tilfaeldet, vil der neppe vise sig nogen Trang til Evangsmulktstykket. Saaledes ville Domme, som paalægge en Person at udlævere et Barn, kunne opbevares af Fogden efter dets umiddelbare Indhold i Henhold til Analogien af § 453, og hvis Domsældte skulde forstikke Barnet, vil Straffebestemmelsen i § 456 vare tilstrækkelig, forsaavidt Domsældtes Forhold ikke endog maatte egne sig til Straf efter Straffelovens § 213. Hvad endelig angaar Domme, hvorefter en Per-

son i Møder af Fd. Sie Martz 1734 tilpligtes at indgaa et Hæsteskab, vil det vistnok erkjendes, at der ikke er Grund til for disses Vedkommende at bibeholde Evangsmulktstykket. Allet set, at Anvendelse af Evangsmulkt paa det nævnte Omraade i højeste Grad maa erkjendes at stride imod Nutidens sædelige Anskuelser og derfor vel ogsaa tør anlages lejlighedsvis at ville blive afskaffet, maa det fremhæves, at det Hensyn til Kvindens krænkede Ære, som man plejer at paaberaabe sig som en afgjørende Grund for at paalægge Mandspersonen en Pligt til at ægte hende, vil kunne fyldestgøres paa anden Maade, navnlig ved en Regel af samme Indhold som Reglen i D. L. 3—16—16—8 (at hun ikke skal lide Stade paa sin Ære).

Anden Underafdeling.

Om Fuldbgyrdelsen af Domme, der lyde paa Udredelsen af Penge.

I Dørensstemmelse med den gjældende Ret udtales her først den Hovedregel, at saadanne Domme kunne fuldbyrdes ved Execution i Domsældtes Formue, men at Domsældte derimod ikke kan underkastes Sjældtsjængsel (§ 458). Ved Siden af den saaledes givne Hovedregel opretholder Udskifts de gjældende Regler om de særegne Evangsmulkt, der kunne anvendes for Underholdningsbidrag til Børn, forladte og strafeparerede Hustruer. Hvad Bøder angaar, som i al Fald accessorisk ogsaa fremdeles ville kunne blive idømte under borgerlige Retstrætter, henviser Udskifts til de almindelige Regler om Bødemomes Execution, som det ej er Mening at forandre. § 459 udtaler i Dørensstemmelse med den gjældende Ret og Sagens Natur, at Executionen kun kan udstrækkes til saameget af Domsældtes Gods, som — efter Fradrag af det, der kan forudsees at ville medgaa til Fuldbyrdelsen af Trebrømands fortrinligere Straf — i Henhold til Fogedvidnerens Beretning behøves til Dommens Fuldbyrdelse samt Dækning af de nødvendige Retudgifter.

§ 460 angives de Veje, ad hvilke tvungen Hyldestgjærelse kan opnaaes. Hvis der forefindes rede Penge, har Høveden umiddelbart at udbetale Domhaveren disse til Dækning af eller Afdrag paa Fordringen. Fremdeles kan Domhaveren ikke vægre sig ved at modtage Hyldestgjærelse ad Kompensationsvejen, naar Domsældte har forfaldne Fordringer paa ham, hvis Nødtighed han maa anerkende. Fortset fra disse Tilfælde inverteertes Execution enten derved, at Høveden giver Domhaveren Udlæg til Forauktionering i Domsældtes Formuegjensstande, eller derved, at den Rettighed, hvori Udlæg gives, paa anden Maade ved Høvedens Foranstaltning udøves i Domsældtes Sted. Lovforslaget gaar altsaa ud fra, at Execution i den hidtil sædvanlige Stillelse som Udlæg til Forauktionering ikke er den eneste Vej, ad hvilken den tvungne Hyldestgjærelse kan naaes. Dette stemmer utvivlsomt med Forholdets Natur. Grundførtningen maa være (sfr. Mellemann „Læren om Execution og Tvangsauktion“ S. 78 ff.), at Domhaveren skal have Adgang til at søge Hyldestgjærelse i Domsældtes Formuerettigheder, forsaavidt ikke en tvungen Indtrædelse i disse er udelukket ved det paa gjældende Rettsforholds Beskaffenhed. I denne Adgang vilde der gjøres en vilkaarlige Indskrænkning, hvis Execution alene kunde foretages som Udlæg til Forauktionering, idet denne Fremgangsmaade er uanvendelig overfor mange Formuerettigheder, der i og for sig ere egnede til at tjene til Kreditorernes Hyldestgjærelse. Domhaveren bør derfor ikke være udelukkende henvist til at lade sig give Udlæg til Forauktionering, men han maa ogsaa kunne søge sin Hyldestgjærelse gennem anden Naadigheidsudøvelse over Skyldnerens Formuebestandde, naar denne fremtræder som den naturlige Maade, paa hvilken det økonomiske Udbytte af disse udbrages, og det bør end ikke være ubetinget udelukket at gaa denne Vej, fordi det ogsaa var muligt at opnaa Hyldestgjærelse gennem en Forauktionering af det Udlæg; sidstnævnte Fremgangsmaade vil nemlig ikke altid være den for Domhaveren hensigtsmæssigste Vej.

Eigefom den Grundførtning for Tvangs-

anvendelsen, Udfastet efter det Anførte har opstillet, utvivlsomt stemmer med Forholdets Natur, saaledes maa det vistnok ogsaa erkendes, at den efter rigtig Opfattelse af den gjældende Ret har Hjemmel allerede i denne. Flere af dens vigtigste Konsekvenser have i Virkeligheden allerede længe været anerkendte i Rettsbruget. Det er saaledes almindelig antaget, at den, som har faaet Udlæg i Domsældtes udestaaende Fordringer, ikke ubetinget er henvist til at søge Hyldestgjærelse ved deres Forauktionering, men, forsaavidt Fordringerne ere forfaldne, ogsaa kan gaa den Vej at indtræde deres Boleb hos vedkommende Skyldnere og tage sin Betaling paa denne Maade. Denne Fremgangsmaade antages Domhaveren endog at kunne følge, uanset at Udløget i Forretningen betegnes som givet til Forauktionering. Fremdeles maa Domhaveren allerede efter den gjældende Ret kunne søge Hyldestgjærelse gennem Udøvelse af Domsældtes Ret til Frugt- og Indtægtsnydelse af en fast Ejendom. Det er nemlig ikke Gjenstand for Tvivl, at Domhaveren, forsaavidt det er nødvendigt til at sikre hans Hyldestgjærelse, i Forbindelse med Udlæg af Ejendommen til Forauktionering kan fordrø sig Udlæg givet i dens Frugter og Indtægter, saaledes at Domsældte i Mellemtiden indtil Auktionens Afholdelse sættes ud af Ejendommens Brug og Besiddelse. Men naar dette staar fast, maa det ogsaa — med den Begrænsning, som følger af Domsældtes Paavæsningsret — staa Domhaveren aabent at lade sig give Udlæg i Frugt- og Indtægtsnydelsen alene, en Adgang, der navnlig vil være af Betydning, hvor Udlæg ikke kan gjøres i Ejendommens Substant, f. Ex. naar Skyldneren besidder Ejendommen som Beneficiarius eller Fideikommissarius. Uagtet det saaledes maa antages, at det allerede efter den gjældende Ret staar Domhaveren aabent at gjøre Execution særskilt i Frugt- og Indtægtsnydelsen, er denne Ret dog kun sjælden bleven benyttet. Dette har vistnok især sin Grund deri, at den bestaaende Lovgivning — bortset fra de om specielle Forhold givne Bestemmelser i D. L. 5—7—9 og Amstuesfred. 8de Juli 1840 § 20 — ikke giver nogen Anvisning paa, hvorledes der skal fore-

hendes med den nærmere Gjennemførelse af denne Eksekutionsmaade. Thi da det under denne Lovgivningens Tarsked i Overensstemmelse med vor Rets almindelige Grundføringer maa ansees for Refoventens Sag selv at træffe alle til Gjendommens Administration fornødne Foranstaltninger under Regnskabspligt overfor Domstolene, vil det hele Forhold kunne blive meget bekvæmligt for Domhaveren og særlig give Anledning til Tvist navnlig om Tidspunktet for Sekretariatens Dphor. I denne Henseende indeholder Udkastet noget Nyt, idet det afhjælper den paapegede Mangel gennem Bestemmelserne i §§ 461 og 466. Efter disse paabøies det ikke Refoventen selv eller ved en af ham antagen Driftsbestyrelse at overtage Gjendommens Administration, men Gjendommen bliver ved Højens Foranstaltning at administrere til hans Fordel og Indtægterne af den at anvende til hans Dækning paa samme Maade som ellers det ved Tvangsauktion indvundne Pengebeløb. Efter Udkastet vælges altsaa Driftsbestyrelsen af Høgen, som derhos skal paalægge Hæfter, Forpagtere og Andre at betale deres Afgifter til Bestyrelsen, samt især iøvrigt iværksætte de Tvangsforanstaltninger, som udkræves, for at Gjendommens Brugter og Indtægter kunne komme Domhaveren til Nytte. Endelig er det Høgen, der bestemmer, til hvilke Løder Bestyrelsen skal aflægge Regnskaber, og som af denne modtager Driftsoverstyret. Dette stemmer ganske med de Grundføringer, hvorefter Udkastet har erndet Tvangsauktionen. Egeform det ved Tvangsauktionen indkomne Beløb ikke maa oppebæres af Refoventen selv, men gennem en Inkassator skal indbetales til Høgen, saaledes maa ogsaa det Udbytte, der indvindes ved den i § 461 omhandlede Eksekutionsmaade, afgives til Høgen, for at denne, saafremt Andre end Refoventen ere berettigede til Andel deri, kan iværksætte en fæmte Intereserede omfattende Dggjørelse. Endnu bemærkes, at § 466 sidste Stykke henlægger Afgjørelsen af alle Spørgsmaal angaaende Gjendommens Bestyrelse, Regnskabsaflæggelsen og den tvungne Administrations Dphor til Høgen. Ud denne Vej ville de Tvistemaal, som det her-

omhandlede Forhold kan foranledige mellem Domhaveren og Skuldneren samt andre Intereserede i Gjendommen, paa den hurtigste og simpleste Maade kunne føres til Ende, medens den nævnte Rets Mangel paa nærmere Bestemmelse med Hensyn til dette Punkt maa ansees som en stor Mangel.

Følge § 462, jfr. §§ 461 og 466, blive de ovenfor udviklede Regler endvidere at anvende, naar Udlæg gjøres i Domstolens Leje-, Forpagtnings- eller Hæfterettigheder over faste Gjendomme, saafraavdi Retsforholdets Natur overhovedet tilsteder dette. At Domhaveren efter Retsforholdets hele Væsen kan have Adgang til at gjøre Eksekution i de nævnte Brugrettigheder, er utvivlsomt, og saafraavdi er Udkastet i Overensstemmelse med den gjældende Ret. Vel kan Adgangen til Eksekution være udelukket enten derved, at Domhaveren er ude af Stand til at tilbyde det betingede Bederlag, eller fordi Brugrettigheden er stiftet saaledes, at den hvoften helt eller delvis kan udøves af Andre end Brugeren selv. Men er ingen af disse Hindringer tilstede eller fjernes de derved, at Udlejeren giver sit Samtykke til Eksekutionen, maa Refoventen finde sig i, at Domhaveren søger Hjælpstjærelse i hans Brugrettigheder ligesaa vel som i andre ham tilkommende Formuerettigheder. Særlig vil Udlæg i de heromhandlede Rettigheder ikke ubetinget fremtræde i den Skikkelse, som § 462, jfr. § 461, foreskriver. Hver Brugretten ligefrem kan overdrages til Andre, jfr. Lov om Bøndergaardens Vertforpagning af 25de Juni 1870 § 3, vil Udlejerens kreditorer lade sig give Udlæg til Forantionering i Brugretten, hvis de foretrakke denne Fremgangsmaade. Særlig vil Forholdet imidlertid være det, at Brugrettigheden paa den ene Side ikke er ligefrem overdragelig, medens det dog paa den anden Side ikke er udelukket, at en Udøvelse af Rettigheden i større eller mindre Udstrækning kan foregaa ved Andre end Lejetageren selv. I disse Tilfælde vil da den i § 461 omhandlede Eksekutionsmaade være den eneste Vej, ad hvilken Lejetagerens kreditorer kunne søge Hjælpstjærelse i Brugrettigheden.

De i § 463 givne Regler om Udlæggets Udstrækning og Omfang forstaaes let. I Overensstemmelse med Forholdets Natur finder en Burdering i egentlig Forstand kun Sted, naar Rekvirenten vil søge Hyldestgjættelse gjenom en Realisation af legemlige Ting. Gjættens der Udlæg i Frugt- og Indtægts-nydelsen af faste Ejendomme eller i andre Rettigheder, bestemmes derimod Udlæggets Omfang og Udstrækning ved et Esjen under tilbørligt Hensyn til de Udgifter og Omkostninger, som maa antages at ville flyde af de til Forfulgningens videre Gjennemførelse fornødne Skridt. Hvad angaar Udlæggets Gjenstand, er det ifølge § 464 ligesom efter den gjældende Ret Domsfælde, som har Lov til at paavise, i hvilket Gods Execution skal ske, og Domsnaveren kan kun gjøre Indsigelse mod at modtage Udlæg i de ham saaledes anvisede Gjenstande, forsaavidt der her til i Gjenstandenes Bestaaenhed er en særegen Grund. Naar der kan paavises værdigt Gods eller Hædringer, hvorefter Hyldestgjættelse kan faaes, behøver han saaledes ikke at modtage Udlæg i fast Ejendom, da dette altid er en langsommere og besværligere Vej til Hyldestgjættelse; endvidere kan han nægte at modtage Udlæg i Ting, hvis Opbevaring eller Realisation maatte være særlig vanskelig eller i Henseende til Udfaldet usikkert f. Ex. levende Dyr, eller i Hædringer, som maa anses for omvistede eller usikre. Af lignende Grunde foreskrives det, at Domsnaveren, naar der kan gives ham Udlæg til Forauktionering, ikke kan nedes til at søge sin Hyldestgjættelse paa anden Maade. Endelig behøver han, forsaavidt andet Gods er tilstede, ikke at modtage sekundært Udlæg. Hvis Domsfælde ikke paaviser Gjenstande, hvori Udlæg kan ske, maa Valget foretages af Domsnaveren (§ 465), dog at Hoveden skal paase, at de for Domsfælde mest undøerlige Gjenstande først udlægges; hans nødvendige Befættning og uundøerlige Retshæder samt Haandværksredskaber og deslige bør altsaa ikke udlægges, saalange andre mere undøerlige Gjenstande forefindes. Endelig bestemmes det i § 465, at Gjedning samt det til en fast Ejendoms Drift fornødne Straa og Hø saavel som Sæde- og Hødehorn ikke ved Udlæg

maa fjernes fra Ejendommen, men bliver at betragte som Tilbehør til den. Denne Regel afviger i flere Punkter fra den gjældende Ret's Bestemmelse i Pl. 24de Maj 1843. Paa den ene Side er det kun det til Ejendommens Drift fornødne Straa, Hø og Gjedning, som ifølge Udlæstet ikke ved Udlæg maa fjernes fra Ejendommen, hvortil den ved Pl. 24de Maj 1843 hjemlede Indskrænkning i den udlægsgjættende Domsnavers Ret angaar hele Ejendommens Agerde af Hø og Straa samt al Gjedningen; men medens Udlæstets Regel forsaavidt er mindre vidtgaaende end den ældre Ret's, indskrænket det sig ikke som Pl. 24de Maj 1843 til at fastsætte, at de, der have Rettigheder over den faste Ejendom, ved at udbetale den paagjældende Udlægshaver Burderingsbeløbet af de omhandlede Gjenstande kunne bivaare dem for Ejendommen, men ligeoverfor en Domsnaver, der søger Udlæg, gjør det ligesom disse Gjenstande til Tilbehør til Ejendommen. Domsnaveren i Ejendommen behøver altsaa ikke for at undgaa at se Ejendommen sat ud af Drift ved Udlæg og særskilt Salg af disse Gjenstande at udbetale deres Taxationsværdi, og det hele forvirkede Retshold, som indtræder ved en saadan Udledning, forfalder. Endelig fremhæves, at Udlæstets Regel ogsaa omfatter Sæde- og Hødehorn, hvilke Gjenstande ikke nævnes i Pl. 24de Maj 1843. Paragrafens Slutningsbestemmelse fastsætter i Overensstemmelse med Forholdets Natur, at End paa Marken ikke maa omhugges eller andre Frugter opluges eller afplukkes, førend de ere modne til at indhøstes.

I Kapitlets sidste Paragrafer handles der om Gjenstande, som enten ganske eller dog inden visse Grænser ere undtagne fra Execution. De herom givne Bestemmelser gaa i Hovedtrækkene alene ud paa en Modifikation af den gjældende Ret. Derfor svarer § 467 ganske til § 160 i Rentensloven. Ligeledes stemmer § 468 med den gjældende Ret, forsaavidt den undtager de til Militærets tjenstemæssige Udrustning og Forhugning fornødne Gjenstande fra Execution, jfr. Lov 21de Marts 1874 § 2, medens der i Paragrafens sidste Stykke er tilføjet en ny Bestemmelse, som

gjør en tilsvarende Undtagelse for civile Embeds- og Bestillingsmænds Bedkommende.

I § 469 omhandles det Spørgsmaal, i hvilket Omfang der kan gjøres Eksekution i Domsældtes Rettigheder og Fordringer paa Andre. Det udtales først, at Eksekution kun kan gjøres i Rettigheder, som paa den Tid, Forretningen foretages, all er erhvervede, derimod ikke i fremtidige Erhvervelser, med Hensyn til hvilke dette ikke er Tilfældet, saasom ventendes Act. Derefter fremhæves særligt, at Eksekution kan iværksættes i Domsældtes Fordringer paa Andre, selv om de ere betingede eller endnu ikke forfaldne, naar de dog kunne angives og betegnes med tilstrækkelig Bestemthed. Dette stemmer med, hvad der antages at være gjældende Ret. Imidlertid er det en Sælfølge, at Skyldbetællingen, selv naar Tælen er om Fordringer, der udbyrte af rent ensidige Kontrakter eller af gjensidige Kontrakter, som ere opfyldte fra den ene Side, kan være af et saadant Indhold, at Eksekution er udelukket. Udskiftet, der forsaavidt maa anses for stemmende med den gjældende Ret, hævder nemlig den almindelige Grundfæstning, at Gods eller Rettigheder, som ellers ifølge deres Natur kunde være Gjenstand for Eksekution, i Henhold til retslydige Bestemmelser af eller Retshandler med Trediemænd kunne være undtagne fra Kreditorers Forfølgning (§ 470). Det er herved forudsat, at det ikke som almindelig Betingelse for slige Bestemmelser Retshyldighed kan fordras, at der er givet dem en særlig Stadsfæstelse fra Statsmagtens Side, men at de indenfor disse Grænser maa kunne retslydlig træffes i Henhold til den almindelige Kontraktfrihed. Overbøvedet maa der i samme Udskæftning, hvori Afhændelse af en Gjenstand eller Rettighed kan forbydes, ogsaa retslydlig kunne lægges det Baaud paa den, at den skal være udelukket fra Kreditorers Forfølgning. I Overensstemmelse med denne Grundfæstning vil der ogsaa kunne gives en Skyldbetælling et saadant Indhold, at der ikke kan gjøres Udbyrte i Fordringen. Særlig hyppigt ville saadanne Skyldbetællinger udgaa fra offentlige Instituter, saasom Livrentes og Livsforfæringsanstalter, jfr. herved den i § 473 givne Bestemmelse om Livrenter, Livsforfæringsnummer

og lignende Indtægter; men der er selvfølgelig i og for sig ikke Noget til Hinder for, at ogsaa et Retshold mellem to Privatmænd kan hvile paa en saaledes begrænset Skyldbetælling, at paagjældende Fordring maa anses for retslydlig undtagen fra Eksekution. I de to sidste Stykker af § 469 omhandles særligt det Spørgsmaal, hvorvidt Domsældten kan gjøres Eksekution i Retshold Rettigheder ifølge saadanne gjensidige bebyrdende Retshandler, som endnu ikke fra dennes Side ere fuldstændig opfyldte. Udskiftets Regler herom stemme ganske med Konkurslovens § 161.

Det har hidtil været den almindelige Mening, at det Spørgsmaal, om der kan gjøres Eksekution i Embedsmænds Lønninger, maa besvares paa samme Maade som Spørgsmaalet om Eksekution i Arbejders og Tjenesteføls kontraktmæssige betingede Løn. Endshent denne Opfattelse neppe kan anses for rigtig, har Kommissionen dog troet, at der er Grund til ogsaa at undtage ikke forfalden Embeds- og Bestillingsløn fra Eksekution, se § 471, hvis Regel herom gaar noget videre end den gjældende Ret, navnlig forsaavidt den ikke blot omfatter Statens Embeds- og Bestillingsmænd, men ogsaa dem, der staa i Kommunens Tjeneste. De Hensyn, paa hvilke Reglen er bygget, maa nemlig erkendes i det Væsentlige at have samme Betydning for begge de nævnte Klafers Bedkommende.

Naar Udskiftets § 471 ved Siden af Embeds- eller Bestillingsløn nævner „lignende Indtægter“, sigtes herved til Indtægter, som tilkomme private Bestillingsmænd, hvis Retshyldighed i Henseende til deres Lønning maa bestemmes efter lignende Regler som de, der gjælde om Embedsmænd, f. Ex. Direktører ved en Bank, Kontorchefen ved en Kreditforening. Om et vist Forhold bliver at henføre herunder, eller om det maa anses for et ligefremt gjensidigt Kontraktforhold, er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse vistnok kan frembyde Tvivl; men dette er forsaavidt uden Betydning, som Eksekutionsfrihed ogsaa under sidstnævnte Forudsætning har Hjemmel i Udskiftet, nemlig i § 469.

Endelig er den om Embedslønninger givne Regel gjort anvendelig paa Venkepænge, Pen-

fioner og andre best. Underrettelser, som udrædes af offentlige Kasser.

Hvad angaar de i § 472 omhandlede Rettagelser for Execution, stemme de under Nr. 1 og 5 nævnte ganske med hvad der maa anses for gjældende Ret. De under Nr. 2—4 optagne Bestemmelser behøve neppe nogen Forklaring.

Med Hensyn til § 473 henvises der til hvad ovenfor lejlighedsvis er anført om denne Paragraf.

Kapitel III.

Om Executionforretningens Forretagelse og om Proceduren under samme.

Det er ovenfor bemærket, at Umiddelbarhedsprincipet ikke træder frem ved Foged-proceduren, og at derfor Udfastets Regler om denne trods Bestemmelsen i § 482, horefter ogsaa Proceduren for Fogden foregaa mundtlig, væsentlig stemme med de nu gjældende. Ogsaa med Hensyn til Reglerne om Executionforretningens Forretagelse i §§ 474—477 samt § 486 har Udfastet paa enkelte Afgørelser nær kunnet slutte sig til den gjældende Ret.

Med Hensyn til Executionforretningens Sted hedder det i § 474, at Forretningen i Reglen skal begynde paa Domsældtes Bopæl; herved udelukkes altsaa ikke, at den, naar Omstændighederne særligt tale derfor, kan begynde andetsteds, og i Paragrafens to sidste Stykker nævnes der udtrykkelig tvende Tilfælde, i hvilke Saadant kan finde Sted; men da disse ikke ere de eneste, i hvilke Reglen om Forretningens Paabegyndelse paa Bopælen vil kunne vise sig uhensigtsmæssig, er der endvidere tillagt Fogden en almindelig Bemyndigelse til at fravige hin Regel, hvor han efter de foreliggende Omstændigheder finder Grund dertil, se Paragrafens 2det Stykke.

Medens det er ansat for rigtig at fastholde den hidtil gjældende Regel, at der under Forretningen maa gives Møde fra Domsældrens Side, kan Executionen selvfølgelig foregaa, selv om Domsælde ikke træffes tilstede. Det

er imidlertid fundet hensigtsmæssigt at bestemme (§ 475 sidste Stykke), at Fogden, hvis Sagen fremtræder som befuldmægtiget til at give Møde for Domsælde, udtrykkelig skal opfordre hans Hustru, Børn over 18 Aar, Tjenestefolk eller andre til Husstanden hørende voksne Personer til at være til hans Lære under Forretningen. Er ingen af disse tilstede eller ere de uwillige til at optræde, skal samme Opfordring rettes til hans Husvært, Principal, Husbonde, Lovemeester eller Arbejdsherre, forsaavidt nogen af dem er tilstede. En saadan Regel, som ikke vil kunne medføre noget Dyhold i Domsældrens Forfølgning, vil i mange Tilfælde kunne være til Gavn for Domsælde. Bestemmelsen ubeskrænkter iøvrigt ikke, at ligesom efter den gjældende Ret andre Personer end de ovenfor nævnte af egen Drift kunne optræde under Executionen og oplyse, hvad de antage at tjene til den fraværende Domsældtes Lære.

§§ 477—479 stemme i alt væsentligt med Konfurslovens §§ 166—168.

Indsigelser mod Executionen kunne fremføres saavel af Domsælde som af Creditmand (§§ 480—481). I Anledning af de fremførte Indsigelser kan Domsælderen ytre sig, hvorimod det er overladt Fogden efter Omstændighederne at afgjøre, om nogen yderligere Dødbeslag skal finde Sted. Med Hensyn til Proceduren udtaler Udfastets § 482 den Hovedregel, at Forhandlingerne for Fogden foregaa mundtlig. Fogden paakjender derfor den opstaaede Tvistighed i Henhold til Parternes mundtlige Forklaringer, hvorhos han selvfølgelig har at tage Hensyn til de fremlagte Dokumenter og andre skriftlige Beviser. Derimod kan der i Reglen ikke under Forhandlingerne for Fogden finde Bevisførelse Sted ved Vidner, Eyn og Ekson eller Parternes personlige Afhørelse. At denne Regel, som efter Fogedrettens Bestaaenhed er den naturlige ved Umiddelbarhedsprincipets Gjennemførelse i Bevisbekommelsen, iøvrigt ikke medfører nogen mærkelig Afvigelse fra, hvad der maa antages for gjældende Ret, er ovenfor omtalt. Reglen i § 482 sidste Stykke, at Fogden skal vejlede Parterne i Bagatelsager, stemmer med Prd. 6te Aug.